

Fylkesmannen i Vestfold

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Landbruksdepartementet	
Saksnr.: 2004/1001	Doknr.: 18
Mottatt: 24 JUN 2004 LP/SJ	
Saksbeh.: AGL	Ark.: 514
Kopi:	Avskr.:

Vår saksbehandler / telefon:
Olav Sandlund/ 33 37 23 59

Deres ref:
200401001-/agl

Vår referanse:
2004/3481
Arkivnr: 520

Vår dato:
21.06.2004

Samordning og revisjon av erstatningsforskrifter - høringsuttalelse

Det vises til mottatte forslag til forskrifter. Fylkesmannen er i hovedsak enig i forenklingen og samordningen av forskrifter slik det legges opp til.

En har merknader til følgende problemstillinger.

Forskrift om erstatning ved klimabetingende skader i plante- og honningproduksjon, §11 Avkorting. Når det i §2, Virkeområde, er sagt at forskriften omfatter foretak som har rett til produksjonstilskudd, er det etter vår oppfatning unødvendig å presisere at foretaket ikke skal drives i strid med annet regelverk. Dette framgår av §12 i forskrift om produksjonstilskudd at det er en forutsetning for å få produksjonstilskudd at foretaket ikke drives i strid med annet regelverk. En viser til diskusjonen om at reaksjoner på bakgrunn av brudd på særlov bør tilstrebes handtert via særloven og ikke via trekk i andre tilskudd.

Hendelser som kan dekkes gjennom alminnelige forsikringsordninger gir ikke rett til erstatning etter disse forskriftene. En er spørrende til om formuleringen "alminnelig forsikringsordning" er presis nok. I dag kan en antagelig forsikre seg mot det meste, avhengig av hvilken forsikringspremie en er villig til å betale. En ber departement vurdere en gang til om formuleringen er tilstrekkelig presis.

En er fornøyd med at det skilles mellom frukt, bær og andre vekster hva gjelder erstatning for klimabetinget kvalitetsforringelse. Likeså at fylkesmannen gis rett til å vurdere om det foreligger klimabetinget kvalitetsforringelse som berettiger erstatning som et ledd i saksbehandlingen.

Det foreslås at søknadene sendes direkte til fylkesmannen og ikke via kommunen. Det er forsåvidt greit, men kommunen sitter på mye lokalkunnskap som fylkesmannen gjør seg nytte av i sin saksbehandling. Ved utforming av søknad om erstatning vil mange foretak også naturlig henvende seg til kommunen som nærmeste landbruksmyndighet for å få hjelp. Videre bør kommunen som landbruksmyndighet bør være orientert om hva som skjer i egen kommune. Derfor må det automatisk gå kopi til kommunen av pålegg som utferdiges av Mattilsynet.

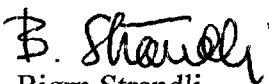
Til spørsmålet om virkeområde for ordningene enten det gjelder planteproduksjon eller husdyrhold mener en at prinsipielt bør begge ordninger ha felles virkeområde. Skal de ikke ha det, bør det kunne gis en mer omfattende forklaring enn at det bygges på tidligere praksis.

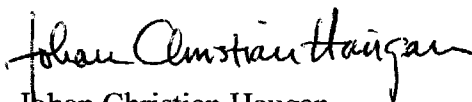
Det må presiseres nærmere at påleggsbrevet og det alene, beskriver hva som skal erstattes, slik at det ikke er tvil om hva som er direkte og indirekte følger av pålegget ved erstatningsutmålingen.

Grense for minsteutbetaling er foreslått satt til kr. 1000,-. En mener dette er lavt tatt i betraktning arbeidet med gjennomføring av utbetaling og det generelle kostnads- og inntektsnivå. En foreslår derfor grensen satt til minst kr. 3000,-.

Uavhengig av denne forskriften som er på høring er en spørrende til hvorfor pålegg i forbindelse med farlige planteskadegjørere utferdiges av Mattilsynets distriktskontor, mens pålegg om nedslakting av dyr skal skje på regionkontornivå. Hvis det ikke er gode grunner er det naturlig at begge vedtak fattes på så lavt nivå som mulig, distriktsnivå.

Med hilsen
Fylkesmannen i Vestfold

Bjørn Strandli
ass. fylkesmann

Johan Christian Haugan
fng. landbruksdirektør